

Ughy Szabina

Túl

Megmérgezünk lassan minden folyót,
az óceánokon városnyi szemétszigetek úsznak,
de ne törődj vele, mert még a pusztulásban is
végtelen terek nyílnak,
pusztulásban, mondom, de fogalmazhatnék úgy is,
hogy felette, alatta, mellette, körülötte,
csak megközelítőleg mondanék igazat,
de így legalább valamelyest elképzelhető,
és az emlékek emléke már
közelítés a betűkön túli otthon felé,
melynek minden szavunk torzója csak.
Dőlj az igének, a falaknak, feszülj a szélnek,
túl csonton és betonon, túl a városon,
túl, túl, milyen lehetetlen szó ez is;
tetteiden túl tested körvonala,
mint egy lépcsőházi korlát
ezerszer végigsimított íve,
tompán felragyog.

Szefi

A szmog annyira sűrű Pekingben, hogy a fényre éhező tömegek előzönlöttek a Tiananmen teret, ahol hatalmas digitális képernyőkre vetítik a virtuális égboltot, olvasom egy internetes oldalon. Az egyik fotón vörösen izzik a nap, mint a nyílt törés, a másikon zöld hegygerincek, felhők az égbolton, a harmadikon egy felirat kínaiul, a légkör megóvása mindannyiunk felelőssége. Nem tudom, hajnal van-e a képeken vagy éjszaka az emberek csak sötét kontúrjukban különböznek a betontól, két árnyékot vet a testük, arcukon maszkok, kezükben fényképezőgép, magukat fotózzák kinyújtott karral. Szép, ahogy a pusztulásban is ott van a megtartó szándék.